

ваніе-то на мѣсто-то което то първоначално занимавало въ Христіанскѣ-тѣ церквѣ. Въ сѣщность, проповѣдваніе-то было забравено. Но Лутеръ осѣществилъ че безнадеждно было да ся търси чисто и живо Христіанство, додѣто Библия-та оставала така неизвѣстна. За обращеніе на грѣшници, за назиданіе на вѣрующы, и за рѣководство въ животъ-тѣ, нейны-тѣ поученія и наставленія трѣбва да ся възвѣстятъ. Заради това, Лутеръ отдалъ на проповѣдваніе-то най-голѣмѣ важность въ Недѣлны-тѣ богослуженія; и, както видѣхмы, той самъ често проповѣдвалъ по нѣколко дни на редъ, и даже по нѣколко пѣти на день, съ най-полезны слѣдствія. Той, тѣй сѣщо, измѣнилъ редъ-тѣ на причастяваніе-то, като възвѣрнулъ право-то на міряны-тѣ да ся причастятъ както съ хлѣбъ, така и съ вино, което право имъ е было отнѣто.

Освѣнь това, Лутеръ изложилъ заблужденія-та на монашескый-тѣ животъ и на обрецы-тѣ изобщо, като показалъ че обреци, несъгласни съ Божи-тѣ словеса, сѣ грѣшны, и че, каквито и да были тѣ, человекъ не може по никой начинъ да имъ уповава за спасеніе-то си, което ся придобыва чрѣзь Христа, и чрѣзь Него Едного.

Лутеръ уредилъ и въпросъ-тѣ за плаща-